(81)

ஆகஸ்ட் 15

கிருஷ்ணமூர்த்திக்குத் திடுமென விழிப்பு ஏற்பட்டது. சுவர்க் கடிகாரம் பதினொன்று இருபது என்றது. பத்து மணிக்குப் படுத்தான். அதற்குள் விழிப்புத் தட்டிவிட்டது. பல யுகங்கள் தூங்கி எழுந்த தெளிவு உடம்பில் வந்துவிட்டதாக அவன் உணர்ந்தான். ஜன்னலுக்கு வெளியே ஏதோ பற்றி எரிவது மாதிரி பிரகாசமாய் இருந்தது. எழுந்து ஜன்னலண்டை சென்று நின்று வெளியைப் பார்க்கையில் நிலா வீணே எரிவது தெரிந்தது. மொட்டை மாடிக் கைப்பிடிச் சுவருக்கும் ஆகாயத்துக்கும் இடையே காக்காய்ப் பொன் துகள்கள் காற்றில் பறந்தன. நிலவு வறிதே எரிவது கஷ்டமாகத்தான் இருந்தது. அறைக் கதவைத் திறந்து கொண்டு, கைப்பிடிச் சுவரை அணைந்து நின்றான்.

தெரு, ஆட்டம் முடிந்த சினிமாக் கொட்டகை மாதிரி வெறிச்சென்று கிடந்தது. மனிதர்களின் பரபரத்த ஆக்கிரமிப்பு இன்றி, குளித்து விட்டு வந்து நிற்கிற குழந்தையைப் போல இப்படி மினுமினுத்துக் கொண்டு கிடக்கிற தெரு ஆச்சர்யம் தருவதாய் இருந்தது. அப்படியே அதைச் சுருட்டிப் பையில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும் போலவும் இருந்தது.

இப்படி அமுதமாய்ப் பொங்கி, நிலா, ஊருக்கு வார்த்துக் கொண்டிருக்கையில் படுக்கையில் படுத்துக் கண்களை மூடிக் கொள்வது என்பது நல்ல ரசனை அல்லவே! அவன் கைலியை நன்கு சுருட்டிக் கொண்டு, கோட் ஸ்டாண்டில் தொங்கின ஜிப்பாவை எடுத்து அணிந்து, படி இறங்கி, தெருப்படிக் கதவைப் பூட்டிக் கொண்டு தெருவுக்கு வந்தான்.

காற்று கரையை உடைத்தேறும் அலையைப் போல அவனை மோதிக் கிறங்கச் செய்தது. என்றுமே சரியான நேரம் காட்டாத

மணிக்கூண்டுக்குக் கீழே இருக்கும் டீக்கடையில் ஒரு டீ சொல்லிக் குடித்தான் மூர்த்தி. தேநீர் என்பது இரவுடன் பிறந்த பானம் போன்றது, இரவோடு ஒத்திசைந்திருந்தது. உடம்புக்கும் மனசுக்கும் புதுத்தென்பு ஊறியது. டீக்கடையிலேயே ஒரு சிகரெட்டை வாங்கிப் பற்ற வைத்துக்கொண்டான். கைலியைத் தூக்கி மடித்துக் கொண்டான். கடற்கரையை பார்த்து நடந்தான்.

கடல் இரைச்சல் இட்டுக் கொண்டிருந்தது. சற்று நிதானித்தால் புரிந்துகொள்ளக் கூடிய பாஷைதான். எதைத்தான் புரிந்துகொள்ள முடியாது? ஒப்புக் கொடுத்தல் என்னும் சமர்ப்பணம் கை வந்தால் எதுவும் சாத்தியம் தான்.

கடல், மூர்த்தியை நல்வருகை சொல்லி வரவேற்றது.

எது எதனை ஆக்ரமிக்கிறது? கடல், மண்ணையாக, உலகம், கடலையா? இந்த யுகாந்திர பலாத்காரம் எப்போது தொடங்கிற்று? ஹிம்சைகள் தவிர்க்க முடியாத ஓர் உலக நியதிதானா?

மூர்த்தி தன் முன் விரிந்திருக்கும் இந்த அகண்டாகாரத்தில் லயித்துப் போய், கரையை ஒட்டின சிமெண்ட்டுக் கட்டையில் அமர்ந்திருந்தான். தன்னை மறந்திருந்த அவனை "யார்டா அது?" என்னும் அண்மைக் குரல் பூமிக்கு அழைத்து வந்தது. அவன் திரும்பினான்.

இரண்டு போலீஸ்காரர்கள் நின்றிருந்தார்கள். ஒருவர் பிரும்மாண்டமான பருமனும், அதனினும் பெரிய வயிற்றையும் கொண்டிருந்தார். சட்டை அந்தப் பருமனுக்குத் தாங்காது கவ்விக் கொண்டிருப்பது மாதிரி இருந்தது. அடுத்தவர் ஈர்க்குச்சி மாதிரி மெலிந்தும், நோயாளியைப் போல வெளுத்தும், வெம்பிப் போன மாங்காய் மாதிரியும் இருந்தார். ஏதோ உள்நோயினால் அவஸ்தைப் படுகிறவரைப் போலக் காணப்பட்டார். பருமனாக இருந்தவர் மூர்த்தியைப் பார்த்து, "யார்ரா... நீ... இந்த நேரத்துல இங்கே என்ன வேலை?" என்றார்... மூர்த்திக்கு அக்கேள்வி மிகுந்த ஆச்சர்யத்தைத் தந்தது. மதிலேறிக் குதித்தவனைக் கையும் களவுமாகப் பிடித்து விட்டவர் மாதிரி அவர் பேசினார்.

"சும்மாதான். நல்ல நிலாக் காலம். ரசிக்கலாம்னு வந்தேன்" என்றான் மூர்த்தி. அந்த இரண்டு காவலர்களும் இந்த பதிலைக் கேட்டு ஆச்சர்யமுற்றவர்களைப் போல ஓரடி பின்னிட்டனர். பருமனார் அவன் முகத்தையும் ஆடைகளையும் தீவிரமாகப் பரிசிலனை செய்து பின் சொன்னார்.

"சந்தேகமா இருக்கு. தெளிவான பதிலாச் சொல்லலியே. பின்னயும், கைலிவேற உடுத்தியிருக்கே. ஊம்...?"

மூர்த்தி மேலும் ஆச்சரியத்தில் முழுகிப் போனான். அவன் இதைக் காட்டிலும் தெளிவாக என்ன பதிலைச் சொல்ல முடியும்? தவிரவும் கைலி உடுத்தியிருப்பதும் எப்படி சட்டப் புறம்பான விஷயமாக இருக்க முடியும?

"என்ன வேலை பார்க்கிறே நீ...?"

"வாத்தியார்."

"வாத்தியார்னு சொல்றே. அதுக்குத் தகுந்த நடை உடை இல்லியே. புள்ளைகளுக்கு நல்ல பாடம் சொல்லித் தர வேண்டிய நீயே பைத்தியம் மாதிரி இப்படி நடு ராத்திரியிலே கடற்கரையிலே வந்து உட்கார்ந்துக்கிட்டு இருக்கே. சந்தேகமாயில்லே இருக்கு. ஊம்.."

பருமர் ஒல்லியரைப் பார்த்தார். ஒல்லியர் மிகுந்த சிரமப்பட்டு மூச்சுவிட்டுக் கொண்டிருந்தார். அவருக்கு ஆஸ்துமா இருக்கும் போலத் தோன்றியது மூர்த்திக்கு. அந்த இரண்டு பேரும் இரண்டடி தள்ளிப் போய் என்னவோ தங்களுக்குள் பேசிக் கொண்டார்கள். திரும்பி அவனை நெருங்கி நின்றார்கள். பருமர் சொன்னார்.

"நீ எதுக்கும் ஸ்டேஷன் வரைக்கும் வந்து ஐயாவைப் பார்த்துட்டு வந்துடு. வா போகலாம்."

"ஐயான்னா யார்?"

"சப் இன்ஸ்பெக்டர்" என்று பருமர் எரிச்சலோடு சொன்னார்.

"அவரைப் பார்த்து நான் என்ன சொல்லணும்?"

"..........."

பருமராகிய அந்த அரசு ஊழியர் எழுதத் தக்கதல்லாத ஓர் ஆபாச வார்த்தையைப் பிரயோகப்படுத்தினார். அப்புறம் "நடடா டேசனுக்கு" என்றார்...

மூர்த்தி அவர்களுடன் நடக்கத் தொடங்கினான். நிலவு படிப் படியாக மஞ்சள் வர்ணத்தைக் கொட்டி உலகத்தைப் பொன் செய்து கொண்டிருந்தது. நிலவின் வாசனை அவனை நிறைத்து, அதன் பின் அவனைச் சுற்றி வியாபிப்பதாக அவனுக்குத் தோன்றியது. நிலவு ஒரு புஷ்பம். அதிலிருந்து பூச் சிதறல்களை மிதித்து விடக் கூடாது என்பது மாதிரி மூர்த்தி அவர்களுடன் நடந்தான்.

கடைத் தெருவை ஒட்டின காவல் நிலையத்துக்கு அவர்கள் வந்து சேர்ந்தார்கள். ஒரு பழங்கால மேசையின் முன் நடு வயதினராகக் காட்சி அளித்த ஒருவர் சப்தம் கேட்டு விழித்து எழுந்தார். உறக்கம் கெட்டதில் அவர் அமைதி குலைந்தது தெரிந்தது.

"என்னையா?" என்று முகத்தைச் சுருக்கிக் கொண்டு கேட்டார்.

"ஒரு சந்தேகக் கேஸ்" என்றார் பருமர். கடற்கரைச் சம்பவத்தை விளக்கினார். மேசைக்காரர் மூர்த்தியை அவதானித்தார்.

"யார்டா நீ?" என்றார். அவர் தன்னைக் காட்டிலும் பத்து வயதாவது குறைந்தவராக இருப்பார் என்று மூர்த்தி யோசித்து விட்டு, "நான் ஒரு வாத்தியார்" என்றான். அதைக் கேட்டு விட்டு அவர், "என்ன... அர்த்த ராத்திரியில் பீச்சுல உக்காந்திருக்கே? எவளையாவது வரச் சொல்லியிருக்கியா, அங்கே?" என்றார். இவரும் ஆபாசமாகப் பேசினார்.

"அப்படியெல்லாம் இல்லை."

"எந்தக் ஸ்கூலில் வேலை பார்க்கிறே?"

அவன், தன்வேலை பார்க்கும் ஸ்தாபனத்தைச் சொன்னான்.

"என்ன... கைலி கட்டி இருக்கே?"

என்ன பதில் சொல்வது என்று தெரியாமல் நின்றான் மூர்த்தி.

"குந்து அப்படி" என்று அவர் ஓரமாகப் போட்டிருந்த வாங்குப் பலகையைக் காட்டினார் அவர். மூர்த்தி அங்கு சென்று அமர்ந்தான். அவனுக்கு நேர் இடது புறம் அறை ஒன்று இருந்தது. அது அதிகாரியின் அறையாக இருக்க வேண்டும். அதை ஒட்டிக் கம்பிகளையே கதவாய்ப் போட்டிருந்த அறை ஒன்றையும் அவன் கண்டான். அந்த மேசைக்காரர் கையை மடக்கி, அதன் மேல் தலையை வைத்துக்கொண்டு, மீண்டும் உறங்கத் தொடங்கினார். பாவம், களைப்பாக இருக்கிறார் போலும் என நினைத்துக் கொண்டான் மூர்த்தி.

அவன் வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டு அமர்ந்திருந்தான். அழுக்கேறிய சுவர். ஒரு மகாத்மா காந்தி படம். கைப்பட்டு நைந்த அட்டை போட்ட நோட் புஸ்தகம். ஒரு வெறும் 'ரீபில்' அதன் அருகில் கிடந்தது.

பருமரும் ஒல்லியரும் உள்ளே வந்தார்கள். அந்த ஒல்லியர் அவன் பக்கத்தில் வந்து அமர்ந்தார். தொப்பியைக் கழற்றித் தலையைத் தடவியபடி அவன் காதுகளில் சொன்னார்.

"ஐயா வர்ற நேரம் தெரியலை. அவர் வந்து பார்த்துத்தான் உன்னை விடணும். வந்தாலும் வரலாம். வராட்டாலும் இல்லை. ஏதாவது இருந்தா கொடுத்துட்டுப் போயிடு."

மூர்த்திக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. என்ன கேட்கிறார் இவர்? அவர் வேகவேகமாக மூச்சுவிட்டுக் கொண்டு இருந்தார். ஆஸ்த்துமாக்காரர்களே அனுதாபத்துக்கு உரியவர்கள்.

"பணம் எவ்வளவு வச்சிருக்கே? இருபது ரூபா கொடுத்திட்டுப் போயிடு" என்றார் அவர் இரைத்துக் கொண்டே.

பகீர் என்றது மூர்த்திக்கு. அடடா! அவனிடம் பணம் இல்லை. சுமதி, அம்மா வீட்டுக்குப் போயிருந்தாள். அவளை ஊருக்கு அனுப்ப, ஐம்பது ரூபாய் அன்று காலையில்தான் நண்பரிடம் அவன் கடன் வாங்கியிருந்தான். நாற்பது ரூபாயை அவளிடம் கொடுத்து அனுப்பி விட்டுப் பத்து ரூபாயில் மதியச் சாப்பாடும், இரவு டிபனையும் முடித்திருந்தான். டீக்கும், சிகரெட்டுக்கும் கொடுத்தது போக என்ன சில்லறை இருக்கும்.

அவன் பாக்கெட்டைத் துழாவிச் சில்லறைகளை வெளியில் எடுத்தான். எண்ணினான். எண்பத்தைஞ்சு பைசாக்கள் இருந்தன.

"இவ்வளவுதான் இருக்கு" என்று மூர்த்தி வெட்கத்துடன் அந்த மனிதரிடம் சொன்னான். தொடர்ந்து "காலைலேதான் யாரிட்டயும் கடன் வாங்க முடியும் அவசரம்னா, காலையிலே பத்து மணிக்குத் தரலாம்" என்றான் அமர்ந்த குரலில்.

வெறுத்துப் போன முகமுடைய அந்த நோயாளி மனிதர் அவனை விசித்திரமாகப் பார்த்தார். திரும்பவும் தொப்பியை அணிந்து கொண்டு, நாலடி தள்ளி நின்றபடி ஒரு மாலைப் பத்திரி கையைப் புரட்டிக் கொண்டிருந்த பருமரைப் பார்த்தார். அதே சமயம் அவரும் இவரைப் பார்த்தார். ஒல்லியர் அவரைப் பார்த்து உதட்டைப் பிதுக்கினார். பருமர், அந்தப் பத்திரிகையைக் கசக்கியபடி மேசை மேல் விட்டெறிந்தார். இருவரும் வெளியேறினார்கள்.

மூர்த்திக்குப் புழுக்கமாகவும் அசதியாகவும் இருந்தது.

சுமார் ஒரு மணி நேரத்துக்குப் பிறகு, சப்தம் கேட்டு மூர்த்தி விழித்துக் கொண்டான். திபுதிபுவென்ற நாலு பெண்கள் உள்ளே நுழைந்தார்கள். அசாதாரணமான அளவுக்கு மல்லிகைப் பூச் சூடி யிருந்தார்கள். கண்களில் செம்மை ஏறும்படிக்கு மை தீட்டியிருந்தார் கள். கண்ணைப் பறிக்கும் மினுமினுப்பான வர்ணங்களில் சேலை

உடுத்தியிருந்தார்கள். வந்தவர்கள் ஏற்படுத்தின சப்தத்தில் மேசையாளர் விழித்துக் கொண்டார். அவர் எரிச்சலடைவார் என்று எதிர்பார்த்த மூர்த்தி, ஏமாற்றத்துக்குள்ளானான். பிரிந்த நண்பர்கள் ஒன்று சேர்ந்தாற்போல அவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துச் சிரித்துக் கொண்டார்கள். அந்தப் பெண்களை அழைத்து வந்தவர்களைப் போன்று காணப்பட்ட சில காவலர்கள், அதிகாரியின் அறையை ஒட்டிய பகுதிக்குச் சென்று மறைந்தார்கள்.

அந்தப் பெண்கள் சுவரை ஒட்டி முதுகைச் சுவரில் சாய்த்துக் கொண்டு அமர்ந்து கொண்டார்கள். அவர்கள் மூர்த்தியைப் பார்த்து, தமக்குள் என்னவோ பேசிச் சிரித்துக் கொண்டார்கள்.

நால்வரில் ஒருத்தி மிக இளமையானவள். இருவர் நடு வயதினர். ஒருத்தி என்ன வயதினள் என்பதையே அனுமானிக்க முடியாத விதத்தில் இருந்தாள். மேசையாளர் "என்ன கிரிஜா, ஆளைப் பார்த்து ரொம்ப நாளாச்சே. எங்களையெல்லாம் மறந்தே போய்ட்டே..." என்று அந்தப் பெண்களில் இளமையானவளைப் பார்த்துச் சொன்னார். இவ்வார்த்தைகளில் பெரிய நகைச்சுவை பொதிந்திருப்பது மாதிரி அவர்கள் சிரித்தார்கள்.

"நானா, நீங்களா? தேவையின்னாத்தான் தேடுவீங்க. அல்லாக்கட்டி சீந்தக்கூட மாட்டீங்களே..."

"தே... தே. அப்படியெல்லாம் சொல்லாதே."

இந்த இளம் பெண்ணும் இன்னொருத்தியும் வெற்றிலைப் போட்டுக் கொண்டார்கள். அதற்குள் பருமர் உள்ளே நுழைந்தார். வயது கடந்தவள், "இன்னா குண்டுமணி சௌக்யமா?" என்றாள் அவரைப் பார்த்து.

"வாயிலே ஒண்ணு போட்டாத் தெரியும்" என்றார் அவர். செல்லமாகத்தான் சொன்னார், எல்லோரும் இதற்குச் சிரித்தார்கள்.

மேசையாளர் எழுந்து நின்றார். மூர்த்திக்குத் திடுக்கிட்டது. அவர் கீழே சீருடை அணியாமல், கோடு போட்ட உள்ளாடை மட்டும் அணிந்திருந்தார்.

"இந்த ஆளைப் பாரு கிரிஜா, வாத்தியாராம். லூஸ் மாதிரி கைலி கட்டிக்கிட்டு ராத்திரி பன்னண்டு மணிக்கு பீச்சில் உக்காந்திருக்கான்."

அந்தப் பெண்கள் அவனைப் பார்த்தார்கள்.

"பீச்சுக்கு எதுக்குய்யா அந்த நேரத்துல... என் வீட்டுக்கு வந்திருக்க வேண்டியதுதானே?" என்றாள் கிரிஜா அவனைப் பார்த்து. மேசையாளர் உள்பட அத்தனை பேரும் சிரித்தார்கள்.

மூர்த்தி மிகவும் குழம்பிப் போய் இருந்தான். விரும்பின இடத்துக்குப் போவதுகூட எப்படித் தவறாக இருக்க முடியும்? ராத்திரியானால் என்ன? ஒருவன் ஒன்றை அவன் விரும்பும் நேரத்தில் தானே செய்ய முடியும்.

"ஐயா வர்ற நேரம். யூனிபார்மை மாட்டிக்கிடறேன்..." மேசையாளர் மறைந்தார். சற்ற நேரத்தில் சீருடை அணிந்து திரும்பினார்.

வாகனம் வந்து நிற்கிற சப்தம் கேட்டது. நிலையம் சுறுசுறுப் படைந்தாற் போல இருந்தது. மேசையாளர், பருமர், ஒல்லியர் மற்றும் இரண்டு பேரும் எழுந்து விறைத்துக் கொண்டு நின்றார்கள்.

பெண்கள் போய்ச் சேர்ந்திருந்தார்கள். அவர்களின் பூ வாசனை மட்டும் அங்கேயே சுழன்று கொண்டிருந்தது.

அதிகாரி எனப்பட்டவர் உள்ளே நுழைந்தார். எல்லோரும் சல்யூட் அடித்து நின்றார்கள். அதிகாரி மூர்த்தியைப் பார்த்துக் கொண்டே அவனைக் கடந்தார். அறை வாசலில் நின்று மீண்டும் அவனைப் பார்த்தார்.

"சார்... நீங்க கிருஷ்ணமூர்த்தி சார்தானே?" என்றார் அந்த அதிகாரி.

மூர்த்தி எழுந்து நின்றான்.

"ஆமாம்."

"சார். என்னைத் தெரியலையா? நான் தான் கேசவன். உங்க ஸ்டூடன்ட் எஸ்.எஸ்.எல்.சி.க்கு எனக்குத் தமிழ் எடுத்தது நீங்கதானே சார்... இப்ப எப்படி சார்... இந்த நேரத்துல..."

"பீச்சுல உக்காந்திருந்தேன். இங்க இட்டுக்கிட்டு வந்துட்டாங்க."

"எவன்டா இவரை அழைச்சிக்கிட்டு வந்தது?" என்று அதிகாரி அந்தக் காவலர்களைப் பார்த்தார். பருமரும், ஒல்லியரும் ஒருவரை யொருவர் மாறி மாறிப் பார்த்துவிட்டு "சார்... தெரியாமே..." என்றார்கள். அவர்கள் முடிக்கும் முன்பே அதிகாரி, ".... தெரியுமா? ...தெரியுமா?" என்று கத்தினார். தெரியுமா என்பதுக்கு முன்னால் ஒரு கெட்ட வார்த்தையைச் சேர்த்துக் கொண்டார். விசித்திரமான

பாஷையாக இருந்தது அது. மூர்த்தி நிச்சயமாக அந்த வார்த்தை களைச் சொல்லிக் கொடுக்கவில்லை. முடித்து விட்டு, "நீங்க வாங்க சார்" என்று அறை உள்ளே நுழைந்தார். மூர்த்தி அவர் முன் இருந்த இருக்கையில் அமர்ந்தான்.

"சௌக்யமா சார்?"

"இருக்கேன்."

"அம்மா சௌக்யமா?"

"உம்."

"பெரிய பையன் என்ன பண்றான்?"

"பத்தாவது போயிருக்கான்."

"குழந்தையில் பார்த்தது. சின்னவன்?"

"ஆறாவது."

"டீ சாப்பிடறீங்களா?"

"சாப்பிடலாம். ஒரு சிகரெட் இருந்தால் தேவலை."

மூர்த்தி சில்லறைகளைத் தேடி எடுத்தான்.

"சும்மா வைங்க சார்."

அவர், காவலரைப் பெயர் சொல்லி அழைத்தார். இவனைப் பார்த்து, "என்ன பிராண்ட் சிகரெட் சார்?" என்றார்.

சொன்னான்.

"டீயும், சார் சொன்ன சிகரெட் ஒரு பாக்கெட்டும் மறக்காம தீப்பெட்டியும் வாங்கியா... யார் யோக்யர், எவன் அயோக்கியன்னு கூடத் தெரிஞ்சுக்காமே இன்னாடா உத்யோகம் பாக்கிறீங்க? சுத்தக் களிமண்ணா இருக்கு உங்க தலையிலே..."

"உங்க கதைகளையெல்லாம் நம்ம வீட்டிலே படிப்பா. சார்... எனக்குத்தான் நேரம் இல்லை. அடி, அவரு எங்க வாத்தியாருடின்னு பெருமையாச் சொல்லிக்குவேன்."

மூர்த்தி சிரித்து வைத்தான்.

"எப்போ இந்த வேலைக்கு வந்தே?"

"எண்பத்தி ஆறிலே வந்தேன் சார்..."

"எத்தனை குழந்தைகள்?"

"இனிமேல்தான். கல்யாணம் ஆகி எட்டு வருஷமாச்சு. இரண்டு பிறந்து செத்துப் போச்சு."

"எல்லாம் சரியாப் போயிடும். கவலைப்படாதே. சின்ன வயசுதானே. எல்லாம் பொறக்கும்."

"வீட்டுக்கு வாங்க சார். உங்களைப் பார்த்தா அவளுக்கும் சந்தோஷமா இருக்கும். ஆறுதலாகவும் இருக்கும்."

டீயும் சிகரெட்டும் வந்தன. இருவரும் டீ குடித்தார்கள். அவன் புகைத்தான்.

"அப்போ நான் புறப்படலாமா?"

"நான் உங்களை வீட்டுலே டிராப் பண்றேன் சார்."

அவர் எழுந்தார்.

"மணி என்ன?"

"நாலே முக்கால்."

"வேணாம் நடந்தே போயிடறேன். இன்னும் நிலா இருக்கு."

"என்ன சொன்னீங்க?"

"நிலா இருக்கே நிலா. சமயங்கள்லே ஆறுவரைக்கும்கூட இருக்கும்."

"நான் வீட்டுலே விட்றேன் சார்."

"எதுக்குப்பா... எனக்கு நடந்தாத்தான் சந்தோஷம், நீ இரு. நிலாவில் நடக்கறது எனக்கு ரொம்பப் பிடிக்கும்."

"உங்க இஷ்டம், மனசுக்குள்ளே ஒன்றும் வச்சுக்காதீங்க சார். தெரியாம நடந்து போயிடுச்சு."

"அதனால என்ன?"

மூர்த்தி வெளியே வந்தான். ஒல்லியர் அவனைத் தொடர்ந்து வந்தார். அவருக்கு இரைத்துக் கொண்டிருந்தது.

"மருந்து எடுத்துக்கறீங்களா? இதுக்குச் சித்த வைத்தியத்திலே ரொம்ப நல்ல மருந்து இருக்கு."

அவர் இருமினார்.

மூர்த்தி தெருவில் நடந்த போதும் நிலா இருந்தது. அவனுக்குச் சந்தோஷமாக இருந்தது.

1990